

Vähemalt kord nädalas võiks puuris suurpuhastuse teha ja selle kuuma veega puhtaks pesta. Kuna merisiga ei ole eriti puhas loom, tuleks iga päev kontrollida, kas mingi osa allapanust vajab vahetust. Mõni merisiga kasutab hädade tegemiseks kindlat kohta puuris – see teeb puurikoristuse veidi lihtsamaks.

Merisea puuris peab olema ka sööginurk. Joogikausile tuleks kindlasti eelistada joogipudelit, muidu tuleb kausis vett mitu korda päeva jooksul vahetada, sest kausist läbi paterdav notsu reostab vee kiiresti. Merisea puhul tuleb sage li kontrollida, kas pudeliotsi on läbitav, sest toitu täis suuga veelonksu võttes võib kuulike kinni kiiluda. Joogipudel peab puuris olema ja seda peab regulaarselt puhastama ka siis, kui tundub, et loom seda eriti ei kasuta.

Heina jaoks võiks olla madal sõim. Toidukauss peaks olema raske ja keraamiline, nii püsib toit ka paremini kausis.

Merisea tubased ohud

Merisigadele meeldib peitu pugeada, seega majake või mitu sobivad puuri hästi. Kui puuris elab mitu merisiga, peaks ka majakesi mitu olema, sest vahel vajavad ka muidu kaisutavad merisead veidi üksindust.

Kui merisiga elab puuris, võiks ta päevas veidikegi suuremal alal lahtiselt joosta, kuid teda tervesse elamisse lahti lasta ei ole soovitatav (kui just keegi püsivalt meriseakarjas ei ole). Peitu pugunud merisiga on keeruline üles leida ja mõni peidukoht võib surmalõksuks osutuda.

Ohud vabalt ringi jooksmisel: elektrijutmed – heal juhul sureb masin, halvemal juhul merisiga; ukсед – merisiga suudab üsna nobedasti joosta, ja kui hetk tagasi tundus, et ta oli toa teises otsas, võib ta järgmine hetk olla kinnilangeva ukse vahel; inimesed – kindlasti ei astu keegi meelega meriseale peale, aga valus on see talle ikkagi ja võib lõppeda ka tõsiste vigastustega; teised koduloomad – merisiga jääb jõu poolest alla nii koerale, kassile kui küülikule.

Ohutum on merisea jaoks ehitatud aedik, kuhu talle tunneleid ja varjualuseid ehitada, et ta saaks sealt maiuspalu otsida. Pikemaks ajaks pakub huvitavat tegevust

tualettpaberi papprulli sisse topitud heina peidetud maiuste väljanoppimine. Samuti võib kinnitada puurilakke kimbu maitsvat rohelist (näiteks till või petersell), mille kättesaamiseks peab end kõrgele sirutama – väikesed venitusharjutused on ainult kasulikud.

Vitamiinirikas toit

Meriseal peab alati puuris heina olema! Suviti võib menüüsse lisada värsket rohtu, võilillelehti, õunapuukoosi koos lehtedega.

Poest peaks ostma kindlasti just merisigadele mõeldud toitu. Selle põhjuseks on merisea eriline C-vitamiini vajadus. Erinevalt küülikust ja paljudest teistest loomaliikidest ei suuda merisea organism ise C-vitamiini toota ja seega peab ta seda puhtal kujul toidust saama (nagu meiegi). Kvaliteetse meriseatoidu valmistamisel on sellega arvestatud ja sinna on C-vitamiini lisatud. Kuivtoit peaks olema ühesugustest tükkidest koosnev. Siis ei suuda merisiga maitsevamaid palakesi välja sorteerida ja saab kätte tõesti kõik pakendil märgitud vitamiinid/mineraalid.

Kahjuks aga laguneb C-vitamiin kergesti valguse ja õhu käes, mistõttu ei saa jääda lootma ainult kuivtoidule. Merisea menüüle tuleks lisada ka värsked aedvilju. Eriti C-vitamiini rikkad on petersell, till, kapsas, maasikad, kaalikas. Veel võib pakkuda punast paprikat, hiina kapsast, lehtsalatit, kurki. Ärge piirduge vaid üht sorti aedviljaga päevas – esiteks võib merisiga sellest tüdineda, teiseks (mis on palju halvem) võib ta keelduda teistest aedviljadest, üksluine menüü võib aga põhjustada toitainete puudujääke (eriti kui notsu eelistab näiteks jääsalatit, kust ta peale vee ei saa peaaegu midagi).

Seega andke meriseale vähemalt kolme sorti aedvilju päevas. Koguseid reguleerib väljaheidete olukord. Normaalsed merisea pabulad on ovaalsed ja tihke konsistentsiga, rohekaspruuni värvi.

Puuviljad on pigem maiustuseks ja premeerimiseks.

Meriseale sobilikud sõbrad

Merisiga tuleb toime üksi, kuid eelistab liigikaaslase seltsi. Emasloomad saavad tavaliselt omavahel hästi läbi, isased seltsivad hästi, kui on palju ruumi ning lähe-

duses pole ühtegi emast. Erisoolised loomad saavad omavahel hästi läbi, kuid vähemalt üks loomadest peaks olema suguvõimetuks tehtud. Sobiv seltskond on näiteks ka kaks daami ja üks kastreeritud härra.

Väga suure meriseakarja puhul on oht, et nad suhtlevad rohkem omavahel ja jätavad omaniku vaid varustajarolli. Meriseale ei sobi seltsiliseks küülik või mõni muu teist liiki loom. Küüliku puhul on esmane oht, et meriseast saab peksupoiss. Teiseks kannavad paljud küülikud haigusetehtajat nimega *Bordetella bronchiseptica*, mis küülikut haigeks ei tee, meriseal aga võib põhjustada tõsiseid hingamisteede hädasid. Selle bakteri kandjaks võivad olla ka kassid ja koerad.

Olge ise sõbraks

Seega valige merisea sõbraks teine merisiga või katsuge ise talle sõbra eest olla. Jutuajamised, maitsvad palakesed, silitamine ja sügamine meeldivad meriseale. Mida rohkem meriseaga suhelda, seda rohkem ta vastu suhtleb.

Merisiga tõstetakse nagu küülikut või kutsikat ehk siis ühe käega rinnaku alt ja teisega tagumiku toetades.

Paljudele merisigadele meeldib, kui nende karvastikku harjata – nii võib see tegevus omanikku ja merisiga lähendada. Lühikarvalisi merisiga väga tihti harjama ei pea. Pikakarvalised merisead aga vajavad regulaarset hooldust.

Hoolimata oma nimes sisalduvast viitest veekogule, ei armasta merisiga vett. Samas, nooremas vanuses veeprotseduuridega alustades on võimalik merisiga pesuga harjutada.

Õppige om merisiga tundma ninaotsast tagumikuni. Kui merisea kehale tekib midagi, mida enne ei olnud, võib julgesti loomaarstiga nõu pidada. Ohumärgid on ka muutused söömisharjumustes, pabulate välimuses ja koguses; kui merisiga pissib vähem või piiksuh seda tehes, või ka siis, kui loom on vaiksem kui tavaliselt. Igasugused muutused merisea käitumises on ohuks, ja mida varem jaole jõuab, seda suurem on lootus haigusest jagu saada. Merisead on osavad oma halba enesetunnet varjama.

SILVIA M. SELIRAND

Billy loomakliiniku loomaarst